

Bira handia

Clàudiak hamaika urte zituen eta sabelean dardarka zebilen amets bat zuen: patinatzaile bikaina izan nahi zuen.

Txikitatik maite izan zuen patinajea. Patinak jantzi zituenean, badirudi bere oinek zehazki zer egin behar zuten zekitela. Biraka, saltoka eta irristatzen zen pistan, ile marroia atzean hegan zuela.

Eta bereziki maite zuen zerbait zegoen: bere lehiaketako leotardoa.

Ederra zen! Distira txikiak zituen, Clàudia mugitzen zenean argitan distiratzen zutenak.

Larunbat hura oso egun garrantzitsua zen. Patinaje txapelketa handia jokatzen ari zen, eta Clàudia lehen aldiz parte hartzen ari zen.

“Urduri zaude?” galdetu zion bere entrenatzaileak.

“Pixka bat…”

“Pixka bat?”

Clàudiak eskuei begiratu zien.

“Beno… asko!”

Biek barre egin zuten.

Baina pistara irteteko ordua iritsi zenean, Clàudiak korapilo bat sentitu zuen sabelean.

Zer gertatzen da erortzen banaiz? Zer gertatzen da akats bat egiten badut? Zer gertatzen da behar bezain ondo egiten ez badut?

Musika hasi zen.

Clàudiak arnasa sakon hartu zuen eta patinatzen hasi zen.

Lehenik, bira bat.

Gero, jauzi bat.

Eta bira bat!

Publikoak txalo egin zuen.

Clàudiak irribarre egin zuen. Ez zuen gehiago bere nerbioetan pentsatzen. Musika entzuten ari zen eta patinak beren lana egiten uzten.

Baina bat-batean...

“Ups!”

Jauzi batean, oreka galdu zuen.

Une batez, eroriko zela pentsatu zuen.

Baina belaunak tolestu, besoak ireki eta...

WHAM!

Patinatzen jarraitu zuen!

“Lan bikaina!” oihu egin zuen bere entrenatzaileak kanpotik.

Clàudiak bira ikusgarri batekin amaitu zuen errutina.

Musika gelditu zenean, publikoa txalo zaparradaz lehertu zen.

Nekatuta zegoen, ilea nahaspilatuta zeukan eta masailak gorrituta zituen.

Baina pozik zegoen.

Orain geratzen zen guztia emaitzen zain egotea zen.

Patinatzaileak lerrokatu ziren.

Clàudia mahai gainean zegoen garaikurrari begira geratu zen. Distiratsua eta ederra zen.

“Nahi nuke…” xuxurlatu zuen.

Sariak banatzen ari zen pertsonak sailkapena zuen papera hartu zuen.

“Hirugarren postua…”

Clàudiak arnasari eutsi zion.

“Bigarren postua…”

Agian ez dut irabazi, pentsatu zuen.

Eta gero:

—Eta lehen postuan… Clàudia!

—NI?!

Clàudiaren begiak zabaldu ziren.

—Bai, zu!—esan zuen bere entrenatzaileak.

Neska podiumera joan zen korrika eta lehen postuan igo zen.

Trofeoa eman ziotenean, altxatu egin zuen.

Bere begiek ia bere leotardoaren distira txikiek bezain distira egiten zuten.

Une hartan, Clàudiak arratsaldeko entrenamendu guztiak gogoratzen zituen, erorketak, ariketa zailak eta berriro saiatu behar izan zituen aldi guztiak.

Eta oso gauza garrantzitsua ulertu zuen:

Irabaztea zoragarria zen, baina garrantzitsuena amore ez ematea izan zen.

Gau hartan, oheratu aurretik, Clàudiak garaikurra ohearen ondoan jarri zuen.

Begiratu eta irribarre egin zuen.

—Bihar berriro entrenatuko dut.

Clàudiak bazekielako oraindik jauzi asko, bira asko eta amets asko zituela lortzeko.

Eta begiak itxi zituenean, argiz betetako arena erraldoi bat imajinatu zuen, milaka pertsona txalotzen.

Clàudiak irribarre egin zuen.

Bere ametsa hasi besterik ez zen egin.